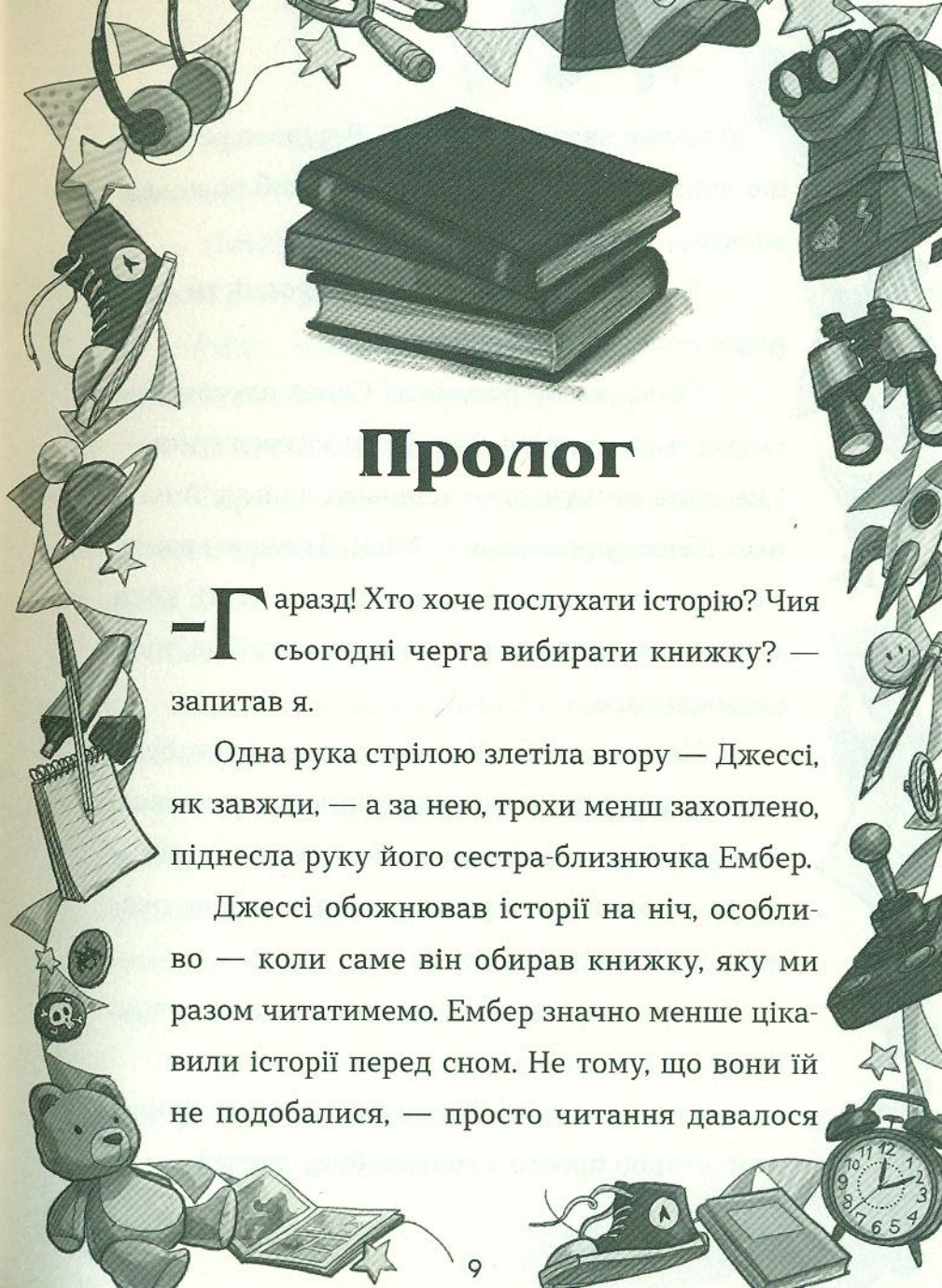

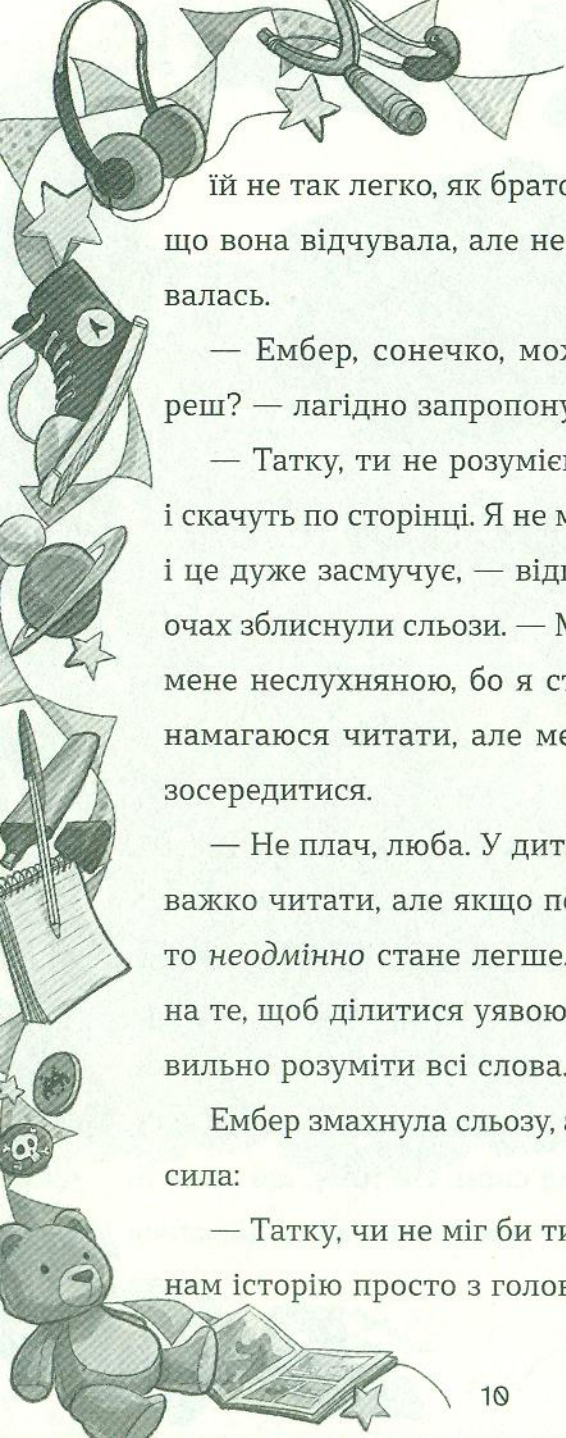
Пролог

— Гаразд! Хто хоче послухати історію? Чия сьогодні черга вибрати книжку? — запитав я.

Одна рука стрілою злетіла вгору — Джессі, як завжди, — а за нею, трохи менш захоплено, піднесла руку його сестра-близнючка Ембер.

Джессі обожнював історії на ніч, особливо — коли саме він обирав книжку, яку ми разом читатимемо. Ембер значно менше цікавили історії перед сном. Не тому, що вони їй не подобалися, — просто читання давалося

їй не так легко, як братові. Я чудово розумів, що вона відчувала, але не хотів, щоб вона здавалась.

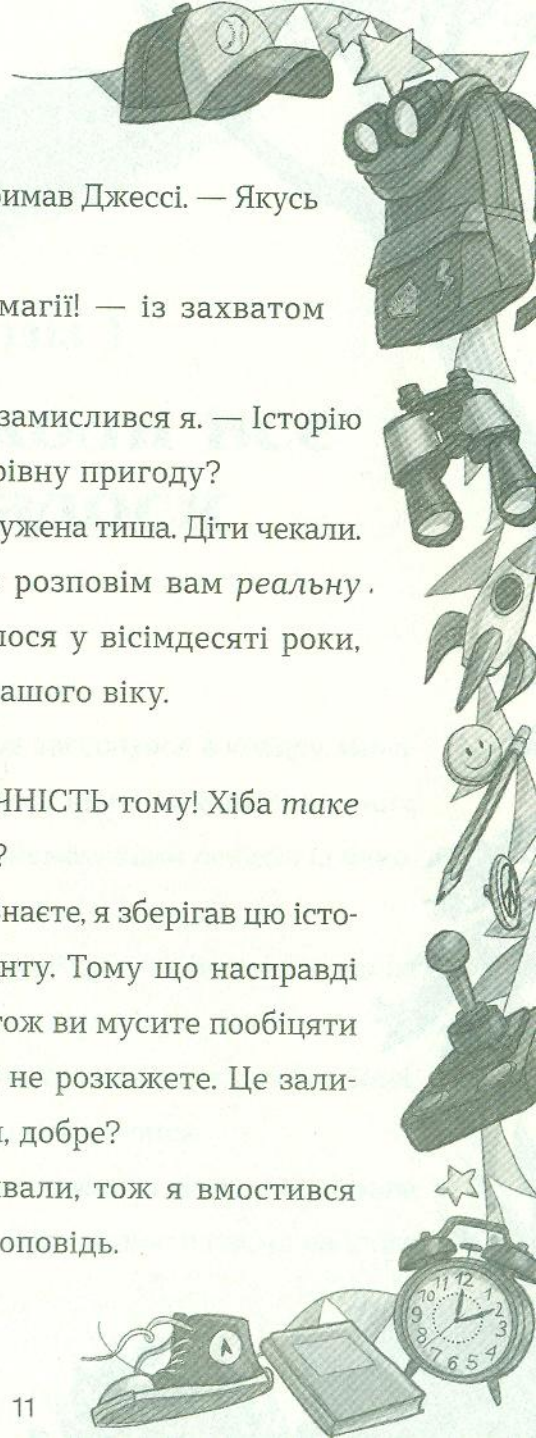
— Ембер, сонечко, може, сьогодні ти обереш? — лагідно запропонував я.

— Татку, ти не розумієш! Слова плутаються і скачуть по сторінці. Я не можу зосередитися — і це дуже засмучує, — відповіла донька, й на її очах зблиснули сльози. — Місіс Джексон вважає мене неслухняною, бо я стукаю по парті, коли намагаюся читати, але мені це потрібно, щоб зосередитися.

— Не плач, люба. У дитинстві мені теж було важко читати, але якщо постійно тренуватися, то *неодмінно* стане легше. До того ж історії — на те, щоб ділитися уявою та дивами, а не правильно розуміти всі слова.

Ембер змахнула сльозу, а тоді з надією попросила:

— Татку, чи не міг би ти сьогодні розповісти нам історію просто з голови, будь ласка?

— Так! — палко підтримав Джессі. — Якусь захопливу!

— Повну пригод і магії! — із захватом додала Ембер.

— Гм-м... — вдавано замислився я. — Історію про захопливу *ще й* чарівну пригоду?

У кімнаті запала напружена тиша. Діти чекали.

— Гаразд, мабуть, я розповім вам *реальну* історію про те, що сталося у вісімдесяті роки, коли я був приблизно вашого віку.

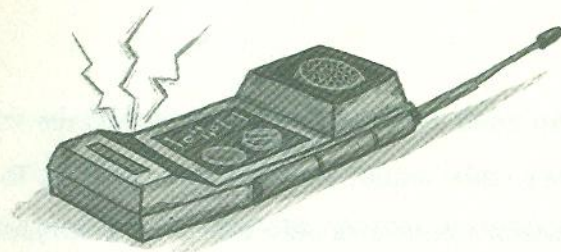
Ембер скривилася:

— Це ж було цілу ВІЧНІСТЬ тому! Хіба *таке* може бути захопливим?

— Гей! Мала нахабо! Знаєте, я зберігав цю історію для слушного моменту. Тому що насправді це має бути таємниця.. тож ви мусите пообіцяти мені, що нікому про неї не розкажете. Це залишиться тільки між нами, добре?

Ембер і Джессі закивали, тож я вмовився зручніше й почав свою оповідь.

— Гаразд, слухайте...

Розділ 1

День, коли все почалося

-Біллі! Час прокидатися!
Біллі ще щільніше загорнувся в ковдру, намагаючись заглушити голос, який вихоплював його з прекрасного сну про найсмачніший сендвіч із беконом...

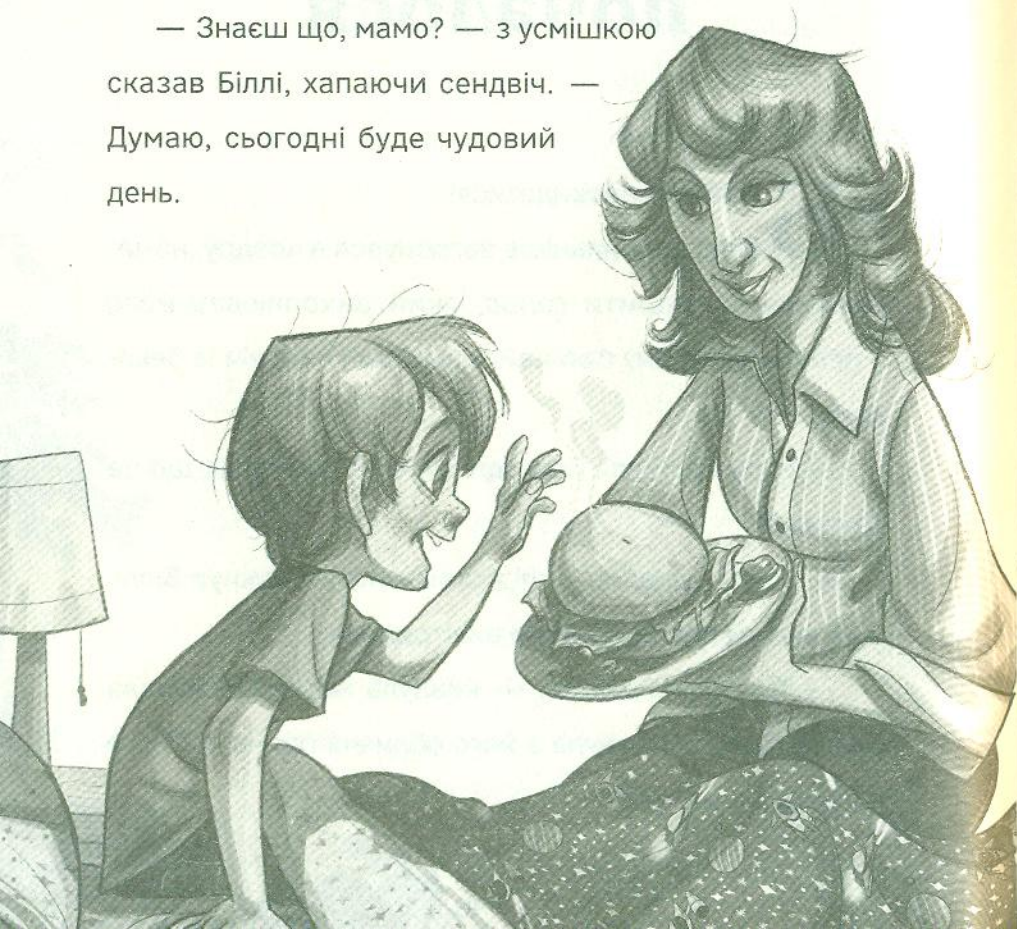
— Ну ж бо, Біллі. Сьогодні субота! Ти знаєш, що це означає?

— Ніякої школи! — підхопившись, вигукнув Біллі, й усі думки про сон миттю вивітрилися.

— Так, ніякої школи, — кивнула мама, поцілувала сина в щоку і змахнула з його обличчя пасма світлого волосся.

У руці вона тримала тарілку з хрустким копченим беконом у найм'якшій, найпухкішій булочці. То от чому Біллі снився такий смачний сон! Мама готувала НАЙКРАЦІ сендвічі з беконом. Головним секретом було поєднання двох соусів — червоного та коричневого. Коли вмочуєш у них булочку, отримуєш неймовірний смак.

— Знаєш що, мамо? — з усмішкою сказав Біллі, хапаючи сендвіч. — Думаю, сьогодні буде чудовий день.

Біллі з батьками мешкав за містом, у невеличкому селищі Малий Алвертон, над пабом «Зелений велет». Він розташовувався на вершині пагорба з прегарним краєвидом на селище. На вихідних у паб завжди приходило повно люду, тому Біллі був вільний від батьківського нагляду й зазвичай проводив цей час зі своїми трьома найкращими в цілому світі друзями: Анною, Енді та Джиммі. Їхня четвірка завжди була нерозлучною — вони все робили разом: ганяли наввипередки на велосипедах, вигадували різні ігри й загалом просто пустували та веселилися.

Найдовше з усіх Біллі знав Анну, вони потоваришували ще з першої зустрічі. Анна була безстрашною, безмежно відданою і вміла розсмішити Біллі навіть тоді, коли він був у геть кепському настрої. Чомусь поруч із нею хлопець почувався сміливішим і відважнішим.

Наступним до них приєднався Енді. Біллі подобалося, що Енді завжди лишався самим собою і був щасливим у власному маленькому світі. Також Енді був єдиним знайомим Біллі, що обожнював їжу майже